

KURIER Popularny

Organ Wojewódzkiego Komitetu

PPS

Rok II

Łódź, środa 18 września 1946 r.

Nr 257 (327)

Mołotow zadał ciężki cios

kampanii antypolskiej wywołanej mową Byrnesea Zywa reakcja prasy francuskiej na oświadczenie radzieckie

PARYŻ, (PAP). — Wtorkowa prasa paryska publikuje oświadczenie ministra Mołotowa w sprawie zachodnich granic Polski pod wielkimi tytułami: „Mołotow stwierdza ostateczny charakter decyzji poczdamskich w stosunku do granic zachodnich Polski”, „Mołotow gwarantuje granicę polsko-niemiecką”, „Nie ma rewizji granic zachodnich Polski”. Półoficjalny „Monde” i „Humanite” przytoczyły wywiad w pełnym brzmieniu, jak również paryskie wydanie „Daily Mail” i „New York Herald Tribune”. „Monde” podaje tłustym drukiem ustępy dotyczące ewakuacji Niemców z terenów odzyskanych oraz ostatecznego charakteru decyzji poczdamskich w sprawie granicy polsko-niemieckiej.

MOSKWA, (PAP). — Cała dzisiejsza prasa radziecka zamieszcza pod nagłówkiem „Oświadczenie Mołotowa o zachodnich granicach Polski” pełny tekst oświadczenia, w którym na prośbę korespondenta PAP

w Paryżu minister Mołotow wyjaśnił stanowisko rządu radzieckiego w związku z niedawną mową Byrnesea w Stuttgarcie.

BERLIN, (PAP). — Oświadczenie ministra spraw zagranicznych ZSRR Mołotowa na temat nienaruszalności obecnej granicy niemiecko-polskiej wywarło w Berlinie wręcz piorunujące wrażenie. Stwierdza-

ją to również tutejsi przedstawiciele prasy zagranicznej, podkreślając, że oświadczenie radzieckie zadało ciężki cios kampanii antypolskiej tych kół niemieckich, które coraz zuchwalej kwestionowały stałość granicy nad Odrą i Nisą. Jasne stanowisko ministra Mołotowa nie-

wątpliwie silnie podważy niemiecką propagandę rewizjonistyczną, podsycaną w ostatnich miesiącach proniemieckimi wystąpieniami niektórych czynników anglosaskich. W szerokich kołach niemieckich znikły nadmierne nadzieje, rozbudzone mową ministra Byrnesea. Zakłopotana prasa niemiecka przemil-

czała niektóre ważne oświadczenia ministra Mołotowa.

LONDYN, (PAP). — Prasa londyńska podała wywiad udzielony przez ministra Mołotowa korespondentowi PAP: Niektóre pisma zaopatrzyły wywiad ten komentarzami. „News Chronicle”, omawiając wywiad z ministrem Mołotowem podkreśla, że jest to pierwsze oficjalne zaprzeczenie wielu pogłosek, które krążyły w sprawie rewizji granic Polski.

„Star” stwierdza, że wywiad Mołotowa usunął na drugi plan zagadnienia omawiane na konferencji pokojowej. Jedynie organ Andersa „Dziennik Polski” i „Dziennik Żołnierza” przemilczał w wydaniu dzisiejszym wywiad ministra Mołotowa, gdyż wywiad ten jest sprzeczny z tezami propagowanymi dotąd przez ten dziennik.

Z. S. S. R. żąda od Grecji

zaprzestania prowokacji i prześladowań Wyjątkowo burzliwe posiedzenie Rady Bezpieczeństwa

NOWY JORK, (PAP). Na poniedziałkowym posiedzeniu Rady Bezpieczeństwa delegat Związku Radzieckiego złożył wniosek, domagający się, by Rada wezwała rząd grecki do zaprzestania prowokacyjnych wystąpień na granicy albańskiej oraz prześladowania mniejszości.

Związek Radziecki proponuje, żeby Rada Bezpieczeństwa zażądała od rządu greckiego: 1) aby zgodnie z art. 2 Karty ONZ przedsięwziął kro-

ki w celu zlikwidowania prowokacyjnych wystąpień czynników monarchistycznych na granicy albańskiej-greckiej, aby zaprzestął rozsiwania tendencyjnych pogłosek co do rzekomego stanu wojny pomiędzy Albanią i Grecją, aby zaprzestął prześladowania mniejszości narodowej w Grecji.

Następnie delegat Ukrainy Manuilski wystąpił z ostrym atakiem przeciwko delegatowi Holandii Van Kleffensowi, oskarżając go o gwałcenie Karty Bezpieczeństwa. Przerwał mu delegat brytyjski, który zaznaczył, że prof. Manuilski został zaproszony do stołu obrad w celu przedyskutowania sprawy Grecji, a nie procedury, obowiązującej w Radzie Bezpieczeństwa.

Wówczas delegat radziecki Gromyko oświadczył, że sir Aleksander Cagogan nie po raz pierwszy przerywa delegatom i czas najwyższy położyć kres takim zwyczajom. Przewodniczący delegat Polski Lange rozszedł sprawę, wzywając Manuilskiego do kontynuowania swego przemówienia. Manuilski podkreślił, że komisja proponowana przez Van Kleffensa dla rozpatrzenia wniosków, jest sprzeczna z przepisami Karty. Następnie

delegat Polski ambasador Lange, przekazując po miesięcznej prezydenturze przewodnictwo Rady ambasadorowi Gromyko, wygłosił przemówienie pożegnalne.

A gdzie wolność słowa?

Ameryka będzie cenzurować przemówienia w sprawie polityki zagranicznej

WASZYNGTON, (PAP). William Clayton, pełniący w zastępstwie nieobecnego Byrnesea obowiązki ministra spraw zagranicznych USA oświadczył na wtorkowej konferencji pokojowej, że wszystkie przyszłe przemówienia w sprawie polityki zagranicznej, wygłaszane przez odpowiedzialnych urzędników amerykań-

skich będą „prawdopodobnie przedkładane departamentowi stanu przed ich wygłoszeniem”. Clayton przypuszcza, że procedura ta będzie zastosowana do nowego przemówienia ministra handlu Wallace'a, które ma być wygłoszone w następny wtorek.

Truman w kłopotach

Zmiana stanowiska zraziła opinię amerykańską

NOWY JORK, (PAP). W waszyngtońskich kołach politycznych utrzymuje się, że prezydent Truman znajduje się obecnie w trudnej sytuacji. Po ogłoszeniu komunikatu począt-

kowego, że Truman popiera tezy Wallace'a — koła prawicowe straciły doń zaufanie. Po drugim komunikacie, w którym Truman wyparł się poparcia Wallace'a, Truman naraził się na niechęć kół lewicowych i związków zawodowych.

Obecnie panuje przekonanie, że Byrnese i Wallace nie mogą zostać w jednym gabinecie. Lecz prezydent Truman, pragnąc poprawić sytuację, nie zamierza dopuścić do niczyjej dymsji.

Jakkolwiek rzecz się ma, mowa Wallace'a wykazała poważne różnice poglądów, panujące w partii demokratycznej.

Wyrok norymberski zapadnie dopiero 30 września

NORYMBERGA, (PAP). Podano oficjalnie do wiadomości, że wyrok Trybunału Międzynarodowego w sprawie głównych niemieckich przestępców wojennych będzie ogłoszony w poniedziałek, 30 września, a nie 23 września, jak planowano pierwotnie.

Kto zna historię ostatnich 10 lat zrozumie nasz stosunek do Niemiec oświadczył premier Czechosłowacji—Gottwald

PRAGA, (PAP). Prasa czeńska zamieszcza wywiad, jakiego udzielił premier Gottwald korespondentowi pisma „Neues Oesterreich”. W wywiadzie tym premier Gottwald oświadczył, że podstawą czechosłowackiej polityki zagranicznej jest sojusz ze Związkiem Radzieckim, przy czym Czechosłowacja w pełnej mierze zdecydowana jest pielęgnować przyjaźń z mocarstwami zachodnimi i innymi państwami demokratycznymi. Kto zna historię naszego narodu i świadom jest tego, co przeżyliśmy w ciągu ostatnich 10 lat — dodał premier — zrozumie,

dla czego narody słowiańskie, które od stuleci były przedmiotem ataków niemieckiego imperializmu, zdecydowane są wspólnie bronić zdobytej wolności. Kategorycznie jednak odrzucamy ideę tworzenia jakichkolwiek bloków i jesteśmy przekonani, że wszystkie narody demokratyczne są obecnie po skończonej wojnie z Niemcami zainteresowane w tym, aby nie dopuścić do powtórzenia się podobnej katastrofy.

W związku z Dniem Spółdzielczości, ukaże się dnia 29 września b. r.

Specjalny Numer Spółdzielczy

„Kuriera Popularnego” w znacznie zwiększonej objętości i o podwyższonym nakładzie, który prócz normalnej treści zawierać będzie szereg artykułów z dziedziny polskiego, ruchu spółdzielczego, bogaty materiał informacyjny oraz publikacje, omawiające wszechstronnie dorobek i rolę spółdzielczości w naszym kraju.

Ogłoszenia do tego numeru przyjmuje już Administracja naszego pisma, codziennie do dnia 27 bm. włącznie.

Wydawnictwo „Kuriera Popularnego”.

Mimo opozycji

Egipt wznowił rokowania
LONDYN, (PAP). Jak donosi z Aleksandrii agencja Reutersa egipskie koła polityczne są zdania, że powrót króla Faruka z wycieczki po Morzu Śródziemnym związany jest z formalnym wznowieniem rokowań anglo-egipskich. Chociaż podobno 1 czy 2 członków delegacji egipskiej sprzeciwiało się ostatnim propozycjom angielskim w sprawie rewizji traktatu między Wielką Brytanią a Egiptem, premier Sidky Pasha ma nadzieję, iż uda się pomyślnie zakończyć wspomniane rokowania.

Puste słowa i realne fakty

Ostatnia mowa Byrnese, którą szerokie koła naszego społeczeństwa przyjęły tak, jak ona na to zasługiwała, mowa, która dla polskiej klasy robotniczej była wyraźnym językiem bankierów i fabrykantów, przenoszących swoje własne interesy ponad prawo do życia i rozwoju wolnych narodów świata — została wczorajszym oświadczeniem ministra Molotowa sprowadzona do swej właściwej wartości. Przez spokojne, rzeczowe i oparte na faktach powołanie się na dotychczasową decyzję uchwał poczdamskich będących zresztą tylko formalnym potwierdzeniem tego, co ustalone już zostało poprzednio w Jalcie, minister spraw zagranicznych Związku Radzieckiego, a więc mocarstwa, które było jednym z partnerów uznających nasze granice zachodnie w obecnej ich formie — wykazał całkowity brak podstaw zarówno pod względem prawnym jak i rzeczowym dla wygłaszania poglądów, którymi Byrnes zaniepokoił opinię całego postępowego świata.

Obok naszego głębokiego poczucia sprawiedliwości wpływającego z świadomości naszych krwawych zmagani z faszyzmem, obok przeświadczenia, że prastare ziemie piastowskie, wracające po wiekach do Macierzy, przyłączone zostały i scementowane z resztą kraju krwią serdeczną żołnierzy polskich, otrzymaliśmy jeszcze przez to oświadczenie niezbity dowód przyjaźni wpływający zarówno ze zrozumienia sytuacji jak i poczucia solidarności słowiańskiej, wpływającej ze wspólnego niebezpieczeństwa zagrażającego nam ze strony imperializmu germańskiego.

Jest bowiem i o tym trzeba wyraźnie powiedzieć, olbrzymia, zasadnicza różnica w ciężarze gatunkowym, między tym co zaprodukował światu i Polsce w Stuttgarcie Byrnes, a oświadczeniem, które w Paryżu złożył minister Molotow. Podczas, gdy przeciwko mowie Byrnese protestują coraz mocniej i wyraźniej robotnicy Stanów Zjednoczonych, to co powiedział Molotow jest wiernym odzwierciedleniem stanowiska rządu i narodów radzieckich. Stanowisko naszego wschodniego sąsiada wyrażone w oświadczeniu Molotowa, nie jest sporadycznym, koniunkturalnym, przypadkowym zjawiskiem wpływającym ze zgodności poglądów Związku Radzieckiego z nami w sprawie naszych granic zachodnich, ale jest to bezpośredni wynik naszej silniejszej polityki zagranicznej, opierającej się na pakcie przyjaźni i wzajemnej pomocy ze Związkiem Radzieckim. Ten fakt, to jeszcze jedno potwierdzenie, że tam gdzie obopólne interesy są oparte na wzajemnej szczerości i przyjaźni, tam nigdy nie będzie niespodzianek.

Zbyt świeże są jeszcze doświadczenia ostatniej poźegi wojennej, zbyt jasne i sprecyzowane stanowisko na sprawę niebezpieczeństwa germańskiego zagrażającego w pierwszym rzędzie pokojowi i rozwojowi narodów słowiańskich, aby nie doceniać ważności sprawy. Zarówno my jak i nasi sąsiedzi wiedzą, o tym dobrze o czym wiedzieć nie chce i nie może międzynarodowy kapitał, którego rzecznikiem jest Byrnes, że obecne granice Rzeczypospolitej, są tamą, o którą rozbić się będą musiały wszystkie zakusy odradzającego się niestety, coraz wyraźniej pragnienia odwetu zdruzgotanego faszyzmu hitlerowskiego.

Jest naszym gorącym życzeniem, aby granice zachodnie zdobyte przez nas takim wysiłkiem i ofiarami, były uznane przez wszystkich, z którymi wspólnie przelewaliśmy krew, jest dla nas bolesne i równocześnie niezrozumiałe, aby w imię dobra garstki zainteresowanych handlarzy międzynarodowych można było dzisiaj podważać w wykretny i nie wytrzymujący żadnej krytyki sposób, to co się jeszcze nie dawno uważało za słuszne. I dlatego nie ma w tym żadnej przesady, jeśli stwierdzimy, że na odległość wiele rzeczy wygląda inaczej.

Cóż oznaczają dzisiaj dla nas wszelkie pochwały, deklamacje o naszej dzielności, powoływanie się na wdzięczność dla Polski za jej niezłomne stanowisko w gorących czasach walki z Niemcami, na co zdają się twierdzenia, że byliśmy natchnieniem narodów, jeśli skonfrontujemy je z nagą rzeczywistością. I jak wypadną te piękne, kurtuazyjne, zdawkowe frazesy, jeżeli przeciwstawimy im uczciwe, wyraźne, stanowcze i sprawiedliwe stanowisko ministra spraw zagranicznych Związku Radzieckiego?

Naród Polski po faktach i czynach poznaje swoich przyjaciół, udowodniliśmy niejednokrotnie na przestrzeni swoich dziejów, że nie grzeszemy słabą pamięcią.

Dlatego pogłębiać będziemy w szerokich masach ludu polskiego zrozumienie i znaczenie paktu przyjaźni ze Związkiem Radzieckim, jako aktu wpływającego z naszej racji stanu i gorącego przywiązania do wolności i niepodległego bytu.

ARTUR KARACZEWSKI.

Triest otrzyma jednoizbowy parlament

wyłoniony w głosowaniu powszechnym Jugosławia nie zgodza się na tzw. linię francuską

PARYŻ, (PAP). — Pierwsze decyzje w sprawie statutu wolnego terytorium Triestu zapadły na posiedzeniu podkomisji, która po długiej dyskusji wyraziła swą zgodę na to, aby na obszarze wolnego terytorium odbywało się głosowanie bezpośrednio, równe i powszechne, obejmujące zarówno mężczyzn, jak i kobiety, oraz aby parlament wolnego terytorium składał się z jednej izby. Podczas dyskusji nad tą sprawą ponaowiałe wiece pojednawczy nastrój. Natomiast na posiedzeniu komisji polityczno-terytorialnej dla Włoch dyskusja była bardziej zacięta. Delegat Jugosławii Bebler oświadczył, że nie podpisze traktatu, który by sankcjonował t. zw. linię francuską. Delegat Południowej Afryki domagał się, aby do wolnego terytorium Triestu włączyła całą zachodnią Istrię. Na komisji wojkowej odrzucono dwie poprawki południowo-afrykań-

skie domagające się pozwolenia Włochom na wykorzystanie części łodzi podwodnych „do celów pokojowych” oraz zniszczenia wzdłuż granicy francusko-włoskiej jedynie fortyfikacji „natury ofensywnej”. Pierwsza z tych poprawek uzyskała jedynie głos wnioskodawcy, podczas gdy Holandia i Belgia wstrzymały się od głosowania, druga zaś odrzucono 19 głosami przeciwko głosowi wnioskodawcy.

W ciągu posiedzenia wtorkowego komisji wojkowej zatwierdzono 12 artykułów. Na posiedzeniu gospodarczej komisji bałkańskiej przepadł w głosowaniu wniosek brytyjski, domagający się, aby Rumunia wypłaciła odszkodowanie za zniszczone statki. Inny wniosek brytyjski w sprawie wznowienia międzynarodowych ubezpieczeń Rumunii został przyjęty.

„Szlachetne oburzenie“ Pacyliści angielscy domagają się amnestii dla zbrodniarzy z Norymbergi

LONDYN (PAP). Organizacja pod nazwą „Rada Narodowa Unii Pokojowej” ogłosiła we wtorek manifest, domagający się amnestii dla zbrodniarzy wojennych z Norymbergi. Manifest wyraża pogląd, że należy ulaskawić tych wszystkich, których oskarżono o lżejsze lub cięższe

przestępstwa wojskowe, włącznie ze zbrodniarzami norymberskimi. Żaden naród — oznajmia ten osobliwy manifest — nie ma moralnego prawa do wydawania sądu nad innym narodem. Nie sądzimy, by wyrok śmierci na więźniów z Norymbergi mógł być uzasadniony moralnie.

Wbrew stanowisku Anglosasów

Małe państwa i narody nie mogą być pozbawione głosu

PARYŻ (PAP). Korespondent PAP donosi, że sobotnie posiedzenie komisji wojkowej w dalszym ciągu przyciąga uwagę kół Konferencji Paryskiej. Podkreśla się, że delegacje anglosaskie, które na początku konferencji występowały jako szermierze praw małych narodów w związku z wnioskiem dopuszczenia na posiedzenie komisji Albanii żądały w stosunku do delegacji małego kraju, którego wkład w wojnę z państwami osi był jednak tak poważny, szeregu ograniczeń. Podkreśla się, że polski przewodniczący gen. Messor zajął stanowisko, iż nie można stwarzać

precedensu, żeby małe państwo było pozbawione głosu oraz, że ten punkt widzenia zyskał głosy większości. Jak wiadomo w pewnym momencie dyskusji przedstawiciel Wielkiej Brytanii Aleksander opuścił salę obrad i nie był obecny w czasie głosowania.

W związku z tymi wydarzeniami w prasie różne pogłoski. Jak się okazuje Aleksander wyjechał w sobotę służbowo do Londynu, a następnie wyjechał, że konieczność tego wyjazdu była jedynie przyczyną pośpiesznego opuszczenia przez niego sali obrad.

Po oświadczeniu prem. Tsaldarisa nie przestraszymy się gróźb oświadcza grecki organ „Rizopostis“

LONDYN (PAP). Agencja Reutersa donosi z Aten, że generalny sekretarz greckiej partii komunistycznej Nichols Zachariades zamieścił w oficjalnym organie greckiej partii komunistycznej „Rizopostis” artykuł, stanowiący odpowiedź na „ostatnie ostrzeżenie”, jakie w swej niedaw-

nej publikacji dał komunistom greckim premier Tsaldaris. „Nie przestraszymy się gróźb” czy tamy w odpowiedzi Zachariadesa — i czekamy spokojnie na rozwój wypadków, gotowi do zgody, ale nie bezbroni.”

Dwa fakty, wynikające z sobotnich obrad komisji wojkowej przyciągają uwagę delegatów: 1) rzeczywiste interesy małych państw znajdują poparcie większości, 2) Na terenie komisji wojkowej, kierującej się kryteriami rzeczywistości nie ma podziału na t. zw. bloki.

Włochom grozi katastrofa Republikanie żądają radykalnych zmian

RZYM (PAP). W związku z dymisją ministra skarbu Corbino i wymiścią z tego sytuacją polityczną, sekretarz włoskiej partii republikańskiej, poseł Paciarri złożył memoriał premierowi de Gasperi, w którym określa działalność rządu jako w każdej dziedzinie ujemną. Oświadcza on, że polityka finansowa doprowadziła prawie do inflacji, że w kraju dochodzi wciąż do demonstracji i strajków, a jednocześnie odbywa się konsolidacja elementów nie tylko monarchistycznych, ale i faszystowskich. W administracji państwowej — twierdzi memoriał — kluczowe stanowiska zaj-

mują wrogowie republiki, paraliżując prace ministrów. Nie chodzi więc o dymisję Corbino, ale o zasadniczą zmianę polityki rządu. Republikanie uzależniają dalszy udział w rządzie od szeregu warunków, jak konfiskata własności królewskiej, przeprowadzenie dochodzeń w sprawie działalności króla za czasów faszyzmu, zniesienie senatu, usunięcie wyższych

funkcjonariuszy antyrepublikanów, wydanie zarządzeń przeciwko dziennikarzom pognograficznym i wychwalającym faszyzm, przeprowadzenie kontroli personelu MSZ, ustalenie cen na produkty pierwszej potrzeby w ten sposób, by uwzględniono interesy warstw najbardziej upośledzonych, sankcje przeciwko czarnemu rynkowi itd.

Komunikat Biura Prezydialnego KRN

Biuro Prezydialne KRN podaje do wiadomości, że posiedzenia plenarne 11 sesji Krajowej Rady Narodowej odbędą się w dniach 20 i 21 września 1946 r. w sali posiedzeń Krajowej Rady Narodowej w Warszawie przy ul. Nawogrodzkiej Nr 49 z następującym porządkiem dziennym:

1. Odwołanie i przyjęcie nowych postów.
2. Sprawozdanie komisji skarbowo-budżetowej o budżecie i planie inwestycyjnym na 1946 r.
3. Referat przewodniczącego komisji Ekonomicznej Rady Ministrów o planie odbudowy gospodarki Polski w latach 1946—1949,

4. Projekt ustawy o ordynacji wyborczej do sejmu.
5. Akceptacja konwencji międzynarodowej dotyczącej utworzenia Organizacji Narodów Zjednoczonych dla Wychowania, Nauk i Kultury (UNESCO).
6. Sprawozdania i wnioski komisji poselskich.
7. Zatwierdzenie dekrétów Rządu Jedności Narodowej.

WARSZAWA (PAP). Biuro Prezydialne Krajowej Rady Narodowej zawiadamia, że posiedzenie nadzwyczajnej komisji do opracowania projektu ordynacji wyborczej odbędzie się we środę dn. 18 września 46 r. o godz. 17 w sali konferencyjnej w Belwedercie.

Makabryczne muzeum zbrodniarza hitlerowskiego

PRAGA (PAP). W mieszkaniu Niemca Maixnera w miejscowości Kraslice w Czechach odkryły władze bezpieczeństwa skład ludzkich czaszek, które nosiły ślady kul rewolwerowych. Jak zdołano stwierdzić, Maixner, który jest zagorzałym hitlerowcem, zdobył sobie czaszki ludzkie w jednym z obozów koncentracyjnych i urządził sobie z nich w mieszkaniu swoim muzeum.

Józef Kessel

Armia Cieni

UCIECZKA.

Padła deszcz. Samochód więzienny powoli wspinał się i zjeżdżał po śliskiej drodze, na grzbieciech pagórków. Gerbier siedział wewnątrz samochodu sam z żandarmem. Drugi żandarm prowadził maszynę. Ten, który pilnował Gerbiera miał chłopięce policzki. Bił od niego ostry, przykry zapach.

Gdy samochód wjechał na okrężną drogę, żandarm zauważył:

— Robimy małe okrażenie, ale przypuszczam, że panu się nie śpieszy.

— Nie, wcale — odpowiedział Gerbier z lekkim pół-śmiechem.

Samochód zatrzymał się przed opustoszałym folwarkiem. Przez zakratowane okienko Gerbier dostrzegł tylko kawałek nieba i pola. Usłyszał, jak kierowca zszedł ze swego siedzenia.

— To nie potrwa długo — powiedział żandarm. — Mój kolega zabierze tylko trochę zapasów. Trzeba się jakoś urządzać w tych czasach nędzy.

— Tak, to rozumiem — powiedział Gerbier.

Żandarm popatrzył na swego więźnia, kiwając głową. Człowiek ten był dobrze ubrany, miał uprzejmy wyraz twarzy i szczerzy głos. Co za nędzne czasy... Nie pierwszy to raz żandarm doznawał uczucia skrępowania na widok kajdanek, skuwających dłonie więźnia.

— Nie będzie panu źle w tym obozie — powiedział. — Nie mówię, oczywiście o wyżywieniu. Przed wojną psy nie chciałyby tego żryć. Ale jeśli chodzi o inne rzeczy, to najlepszy obóz koncentracyjny we Francji. To obóz dla Niemców.

— Niebardzo rozumiem — rzekł Gerbier.

— Podczas tej dziwnej wojny przypuszczano, że będzie wielu więźniów, — wyjaśnił żandarm. — Założono tu dla nich wielki ośrodek. Naturalnie było to zupełnie niepotrzebne, ale dziś obóz przydaje się bardzo.

— Krótko mówiąc, mam szczęście — zauważył Gerbier.

— Ależ tak, proszę pana, ależ oczywiście! — zawołał żandarm.

Szofer powrócił na swe miejsce. Samochód ruszył. Deszcz padał nieustannie.

Gerbier, z wolnymi już dłońmi, stojąc czekał aż komendant obozu zwróci się do niego. Komendant obozu czytał jego papiery. Od czasu do czasu zagłębiał wskazujący palec lewej ręki we wgłębienie na policzku, poczem odejmował go powoli. Tłuste, miękkie, niezdrowe ciało zachowywało długo biały znak, poczem wydymało się znów z trudem, jak stara gąbka, która straciła elastyczność. Ten ruch był miarą czasu namysłu komendanta.

— Ciagle to samo — myślał. — Nie wiadomo już kogo się przyjmuje i jak ich właściwie traktować — myślał.

Przypominał sobie czasy przedwojenne i okres, w którym był dyrektorem więzienia. Westchnął głęboko. Trzeba było tylko zachować ostrożność przy wykorzystywaniu zysków, czerpanych z porcji żywnościowych dla więźniów. Reszta nie przedstawiała żadnych trudności. Więźniowie sami łączyli się w pewne kategorie i do każdej kategorii stosowano pewien rodzaj postępowania. Teraz, odwrotnie, można było rabować dowolnie żywność więźniów (nikt nie dbał o te sprawy i nikt się nimi nie przejmował), ale rozsiewając ludzi było niezmiernie trudno. Niektórzy, których przywożono bez wyników śledztwa, bez wyroku skazującego, pozostawali w więzieniu bez końca, inni, obciążeni najstraszliwymi zarzutami wychodzili na wolność bardzo szybko i często uzyskiwali ogromne wpływy w miejscowej prefekturze, a niekiedy nawet w rządzie Vichy.

Komendant nie patrzył na Gerbiera. Zrezygnował był już ze stwarzania sobie opinii na podstawie twarzy więźnia i jego ubrania. Usiłował czytać pomiędzy wierszami notatek policyjnych, które żandarmi dostarczali mu równocześnie z więźniem.

„Charakter niezależny, umysł żywy; sposób bycia chłodny i ironiczny” czytał komendant. I tłumaczył: „zgnębić bezwzględnie”. Ale dalej: „Inżynier dróg i mostów, siła wybitna”, i wgłębiając palec w tłusty policzek komendanta mówił do siebie: „trzeba go jednak oszczędzać”.

„Podjeźrzany o udział w ruchu de Gaulle-istów. — „Zgnębić, zgnębić!”. A potem: „Zwolniony z braku dowodów”. „Wpływy... może mieć wpływy... oszczędzać...”.

Wskazujący palec komendanta wsuwał się coraz głębiej w miękkie ciało jego policzka. Gerbier odnosił wrażenie, że policzek ten nie odzyska już więcej

normalnego kształtu. Ale wgłębienie zniknęło stopniowo i wreszcie komendant powiedział uroczystie:

— Umieszczę pana w pawilonie, który był przewidziany dla oficerów niemieckich.

— Doceniam w pełni ten zaszczyt — odparł Gerbier.

Pierwszy raz komendant skierował ciężkie i niejasne spojrzenie człowieka, który duży je, na twarz swego nowego więźnia.

Ten uśmiechał się, ale bardzo lekko, jakby położył wargi jego pozostawiały zacisnięte.

„Trzeba go oszczędzać, niewątpliwie trzeba go oszczędzać — pomyślał komendant — ale nie można mieć do niego zaufania”.

W magazynie Gerbier otrzymał chodaki i szynel z ostrego, czerwonego koca.

— Wie pan — zaczął magazynier — to wszystko było przewidziane dla żołnierzy...

Niemieckich, wiem o tym — przerwał mu Gerbier.

Zdjął swe ubranie i naciągnął na siebie szynel. Następnie stojąc na progu magazynu, poczył wzrokiem po obozie. Była to zachwaszczona, gładka płaszczyna, otoczona pagórkowatymi, niezamieszkałymi terenami. Z niskiego nieba padał nieustannie deszcz. Nadchodził wieczór. Zwoje drutu kolezastego

go i droga strażników, wzdłuż której biegły, były już jaskrawo oświetlone. Ale różnej wielkości budynki, rozrzucone po tej zamkniętej płaszczynie pozostawały ciemne. Gerbier skierował się ku jednej z najmniejszych.

Barak stanowił mieszkanie pięciu czerwonych szyneli.

Pułkownik, aptekarz i agent handlowy, siedząc po turecku na podłodze koło drzwi grali w domino, sporządzone z kawałków tektury, które układali na odwróconej do góry dnem menażce. Pozostali dwaj więźniowie rozmawiali szeptem w głębi baraku.

Armel leżał wyciągnięty na sienniku, zawinięty w derkę, jaką przydzielono każdemu internowanemu. Legrain położył na nim swój koc, ale pomimo to Armel trząsał się z zimna. Tego popołudnia utracił znów masę krwi. Jego blond włosy zlepione były potem. Złóżka gorączka twarz miała wyraz łagodny, lecz nie szczególnie inteligentny.

— Zapewniam cię, Roger, zapewniam cię, że gdybyś wierzył byłbyś mniej nieszczęśliwy, bo nie buntowałbyś się — szeptał Armel.

— Ale ja chcę się buntować, ja chcę się buntować! — rzekł Legrain.

Zacisnął swe chude pięści, a z jego zapadłej pierśi wyrwał się rodzaj świstu. Zaczął znów mówić z pasją:

— Gdy przybyłeś tu miałeś dwadzieścia lat, a ja miałem siedemnaście. Czuliśmy się doskonale, nie zrobiliśmy nikomu nic złego, chcieliśmy tylko żyć. A dziś, patrz, co się z nami stało! I co się dzieje dookoła nas! Że to wszystko może istnieć, jeśli istnieje Bóg, tego nie jestem w stanie zrozumieć.

Armel zamknął oczy. Choroba, która go zżerała, i wzrastające ciemności zacieraly jego rysy.

— Tylko wierząc w Boga można wszystko zrozumieć — wyszeptał.

Armel i Legrain należeli do pierwszych internowanych w tym obozie. Legrain nie miał na świecie innego przyjaciela. Zrobiliby wszystko, by zapewnić spokój i odpoczynek bezkrywistej i anielskiej twarzy

swego towarzysza. Ta twarz tchnęła w niego uczucie tliwości i litości, jedyne uczucia, jakie łączyły go z ludźmi. Ale było w nim jeszcze jedno uczucie, silniejsze od tamtych i niezłomne, które nie pozwalało mu zgodzić się z szeptem Armela.

— Nie, nie mogę uwierzyć w Boga — powiedział. — To za wygodne urządzenie dla różnych świntuchów, że zaplaca na tamtym świecie. Ja chcę widzieć sprawiedliwość tu, na ziemi. Chęc...

Przy drzwiach zrobił się ruch i Legrain urwał. Do baraku wszedł nowy czerwony szynel.

Nazywam się Filip Gerbier — oznajmił nowo przybyły.

Pułkownik Jarret du Pdessis, aptekarz Aubert i Oktawiusz Bonnafous przedstawili się kolejno.

— Nie wiem, co pana tu sprowadza — powiedział pułkownik.

— Ja także nie wiem — odpowiedział Gerbier ze swym pół-śmiechem.

— Ale chciałbym, żeby pan dowiedział się bezwzględnie dlaczego ja zostałem internowany — ciągnął pułkownik. — Twierdziłem mianowicie w pewnej cukierni, że admirał Darlan był niepionem. Tak! Pułkownik zrobił emfatyczną pauzę, poczem dodał z mocą:

— Dziś dodaje, że marszałek Petain jest drugim niepionem, tak!

— Pan przynajmniej cierpi dla jakiejś idei, pułkowniku! — zawołał agent handlowy. — Ale ja, który przypadkowo przechodziłem przez pewien plac, na którym odbywały się manifestacje de Gaulle-istów...

— A ja — przerwał Aubert — ja jeszcze gorzej wpadłem.

Zwrócił się gwałtownie do Gerbiera:

— Czy pan wie, co to jest pocisk Mahlera?

— Nie, — odpowiedział Gerbier.

— Ta powszechna ignorancja zgubiła mnie — ciągnął Aubert. — Pocisk Mahlera, proszę pana ma kształt jaja i służy do badania reakcji chemicznych pod presją pewnego ciśnienia. Jestem chemikiem, proszę pana, musiałem więc mieć w swym posiadaniu pocisk Mahlera. Oskarżono mnie, iż przechowywałem pociski, i nie mogłem nie wytłumaczyć władzom.

— Nie ma już władz, są tylko niepionem! Tak! — powiedział pułkownik — cofnęli mi moją emeryturę.

Gerbier zrozumiał, że po sto razy będzie musiał wystłuchiwać tych historii. Z niezmierną uprzejmością poprosił o wyznaczenie mu miejsca w baraku. Pułkownik, który pełnił funkcję szefa izby, wskazał mu wolny siennik w głębi baraku. Zanosząc swą walizkę do tego kąta, Gerbier zbliżył się do pozostałych towarzyszy. Wyciągnął dłoń do Legrain'a. Ten przedstawił się i rzekł:

— Komunista.

— Już? — spytał Gerbier.

Legrain zacerwienił się gwałtownie i odpowiedział prędko:

— Byłem za młody, by otrzymać kartę z Partii, ale to nie ma znaczenia. Zostałem aresztowany wraz z moim ojcem i całą grupą. Ich wysłano gdzieś indziej. Tu podobno miałoby być zbyt dobre warunki. Prosiłem, by wysłano mnie tam, gdzie ich, ale zostawili mnie tu.

— Kiedy to było? — spytał jeszcze Gerbier.

— Zaraz po zawieszeniu broni.

— Więc prawie już rok temu — rzekł Gerbier.

— Jestem najstarszym więźniem w obozie — powiedział Roger Legrain.

— Najdawniejszym — poprawił z uśmiechem Gerbier.

— Po mnie jest Aramel — ciągnął dalej Legrain.

— Ten mały nauczyciel, który leży.

— Czy śpi? — spytał Gerbier.

— Nie szepnął Legrain. — On jest bardzo chory. Jakaś okropna dezenteria...

— Czy nie ma tu szpitala? — spytał Gerbier.

— Nie ma miejsca na szpital.

U ich stóp ozwał się łagodny, cichy, zmęczony głos:

— Umrzeć można byle gdzie.

— Za co się pan tu dostał? — spytał Gerbier, pochylając się nad Armelem.

— Uprzedziłem, że nigdy nie będę wpajał w dzieci nienawiści do Żydów i Anglików — odpowiedział nauczyciel, nie mając siły otworzyć oczu.

Gerbier wyprostował się. Nie okazał żadnego wzruszenia. Tylko wargi pociemniały mu trochę.

Nowy więzień umieścił swą walizkę u wezglowia wyznaczonego mu siennika. W baraku nie było żadnych mebli, ani naczyń, oprócz nieuniknionego kuba, potrzebnego na noc.

